

skal være tilstede, nemlig at opholdet i udlandet kan anses for midlertidigt, og at bopælen her i landet skal være bevaret under fraværelsen, begge ret vanskelige kriterier at arbejde med, som ofte giver anledning til klage til landsskatteretten og adskilligt administrativt besvær. I den specielle krigslovgivning under den første verdenskrig indførte man, væsentlig begrundet som en bestemmelse til hindring af skatteflugt, en hjemmel til efteransættelse af bortrejste personer, hvilken regel senere overførtes til den ordinære skattelovgivning under statskattelovens § 42, stk. 5, jfr. den tilsvarende bestemmelse i kommuneskattelovens § 5, stk. 4. Bestemmelsen tager sigte på personer, der på grund af bortrejse til udlandet eller af andre grunde ikke har opfyldt de almindelige betingelser for skattepligt, og gælder således ikke personer, der ved en fejltagelse ikke er medtaget ved ligningen, og den anses i praksis (fætslået ved dom) først at kunne komme til anvendelse, når den pågældende er vendt tilbage her til landet og påny har taget et skattepligtigt begrundende ophold her. Det er finansministeren, der skal tage bestemmelse om, hvorvidt efteransættelse skal ske; sådan efteransættelse kan kun gå 5 år tilbage i tiden. Også denne bestemmelse har givet anledning til store besværligheder og adskillige retssager. De linier, hvorefter den praktiseres er følgende:

Efteransættelse foretages ikke blot, hvor motivet til bortrejsen klart kan bestemmes som forsøg på skatteunddragelse, i hvilket tilfælde man ikke lægger vægt på udlandsopholdets varighed, men også, hvor motivet til bortrejsen vel ikke kan antages at have haft den ovennævnte karakter, men hvor bortrejsen dog har medført skattefrihed her i landet. I de sidstnævnte tilfælde spiller både fraværelsens varighed og formålet med opholdet (turistmæssigt eller erhvervsmæssigt) ind, men man lægger navnlig vægt på, om opholdet i udlandet har været forbundet med en til vor indkomst- og formuebeskatning svarende skattepligt til vedkommende fremmede stat, idet det jo ikke kan være rimeligt at etablere en dobbeltbeskatning af den pågældende. Det, der fra skatteborgerens side kan indvendes — og med rette kan indvendes — mod denne praksis er, at han ikke inden bortrejsen véd og heller ikke fra skattemyndighederne kan få besked om, hvorledes han skattemæssigt vil blive stillet ved sin hjemkomst. Skattemyndighederne kan, så længe man intet sikkert véd om opholdets varighed og om, hvorvidt det vil være forbundet med skattepligt til udlandet, kun gøre ham opmærksom på den foreliggende mulighed for efteransættelse, og dette medfører en beklagelig usikker-

hed for den pågældende med hensyn til tilrettelæggelsen af hans økonomiske dispositioner.

Det må derfor forekomme ønskeligt, om man på dette område kunne nå frem til regler, der tillader en person, som uden egentlig emigrationshensigt rejser til udlandet for et ophold af ubestemt varighed, klart at overse sit skattemæssige tilsvar overfor hjemlandet, og på dette punkt synes de i norsk lovgivning indeholdte regler, der er taget til mønster for den i forslaget optagne bestemmelse, at være at foretrække fremfor de i vor lovgivning hidtil indeholdte.

De foreslåede regler går ud på, at en person, der har været skattepligtig i medfør af § 20, nr. 1, og som tager midlertidigt ophold i udlandet (og ved midlertidigt ophold må her forstås et ophold af ubestemt varighed, som ikke er forbundet med fast bosættelse), bevarer sin skattepligt her i landet, indtil fraværelsen har strakt sig over 4 år, medmindre han forinden er blevet undergivet indkomstskattepligt til fremmed stat efter reglerne for derboende personer.

§ 27, stk. 2, giver regler om bortfald af skattepligt for danske statsborgere, der er skattepligtig undergivet her i landet i medfør af § 20, nr. 2, som forhyret med dansk skib. For sådanne skattepligtige bortfalder skattepligten, når forhyringen med dansk skib ophører. Skattepligt bortfalder endvidere, selvom forhyringen stadig er i kraft, såfremt den pågældende bliver undergivet indkomstbeskatning til fremmed stat efter reglerne for derboende personer.

I stk. 3 bestemmes, at skattepligt i de i § 20, nr. 3, 2. pkt., nævnte tilfælde bortfalder med udgangen af den måned, hvori den pågældende udtræder af tjenesten.

I forslagets § 28 indeholdes regler om *skattepligten i tilfælde af ægteskabs indgåelse*.

De nugældende regler herom findes i de årlige ligningslove, senest lovbekendtgørelse af 22. december 1953 § 14. De her givne regler har været gældende fra og med skatteåret 1942—43. De fastholder som hovedprincip, at *hustruens selvstændige skattepligt består indtil udgangen af det skatteår, i hvilket ægteskabet er indgået, men indfører visse modifikationer* med hensyn til beskatningen af hendes indtægt ved selverhverv, når dette opgives inden 3 måneder efter ægteskabets indgåelse, og af indtægtsnydelser, som hun har oppebåret før ægteskabet, men som er bortfaldet i anledning af hendes giftermål.

Skattelovskommissionen foreslog i udkastets § 22, stk. 1, (bemærkningerne side 94) for at opnå en større tilpasning af beskatningen til ægtefæller-